

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια δεκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὁποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἰκοσιτρεῖς τοῦ Νοεμβρίου,
τοῦ ἐπισκόπου Γρηγορίου.

Ἐξὴ ποῦντος κι' ἐννενηντα... ὅλα πᾶνε μιὰ χαρά,
κι' ἔνα μόνο μᾶς μαραίνει, ποῦ δὲν ἔχομε παρᾶ.

Πέρνει καὶ δίνει
ἐμπιστοσύνη.

Κηρύσσεται ὁ πόλεμος τῶν Σέρβων καὶ Βουλγάρων;
προσωρινὴ ἀνακωχὴ ἐπέρχεται κατόπιν;
ἐπαπειλοὺν κατὰκτησιν τὰ σκήπτρα τῶν Μαγαράων
καὶ συνταράσσει θυέλλα πολέμου τὴν Εὐρώπην;
Ἐμεῖς εἰς κάθε μήνυμα, ποῦ ἀναγγέλλει σάλον,
ἐμπιστοσύνης ζήτημα προβάλλομεν μεγάλον.

Δι' ὅ,τι καὶ ἂν γίνεται, σ' ἐμᾶς μονάχα φθάνει
νὰ βλέπωμεν τὰ πράγματα πῶς βαίνουν κατ' εὐχὴν,
νὰ ἔχωμεν πεποιθήσιν ὅτ' ὅν τοῦ Δεληγιάννη
καὶ νὰ τὸν βοηθήσωμεν μὲ σῶμα καὶ ψυχὴν.
Καὶ οὕτω μὲ διαγωγὴν νὰ δεῖξωμεν ἀρίστην
πῶς μεταξύ μας ἔχομεν τοῦλάχιστον τὴν πίστιν.

Καὶ ἂν ἐκφράζωμεν ποτὲ μικρὰν ἀμφιβολίαν,
τὸ κάμνομεν γιὰ νὰ φανῇ κι' ἡ πίστις πρὸς μεγάλην
καὶ ν' ἀκουσθῇ ὅτ' ἀπέρατα καὶ εἰς τὴν Ῥωμυλίαν,
πῶς ὅτ' ἐν Κυβέρνησιν ἔδω κανεῖς δὲν ἀμφιβάλλει
πῶς ὅλοι ἐδῶ εἴμεθα μιὰ σκέψις κι' ἔνα στόμα,
ἢ, ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον, μιὰ σάρκα κι' ἔνα σῶμα.

Καὶ ὅταν γίνεται γνωστὴ ἐμπιστοσύνη τόση,
οἱ εὐγενεῖς Φιλέλληγες βεβαίως θὰ χαροῦν,
τὰ χάνουν οἱ Αὐστριακοί, τὰ χάνουν καὶ οἱ Ῥῶσσι,
κι' ἀπὸ τὸν φόβον Βούλγαροι καὶ Τούρκοι σπαρταροῦν.
Καὶ τότε συλλογίζονται διέρθωσιν συνόρων
τοῦ ἔθνους τῶν ψωμοζητῶν καὶ τῶν λιμοκοντόρων.

Ἀμφιβολίαν πῶποτε μὴν ἔχει ἑλαχίστην,
εἰς ὅλα τὰ ζητήματα φυλάξετε σιγὴν,
διότι ὅταν ἔχωμεν, ἀγαπητοί μου, πίστιν
κι' ὡς κόκκον ἐκ σινάπεως, σαλεύομεν τὴν γῆν.
Κι' ἂν ποῦμε ὅτ' ἐν Λυκαβητῷ νὰ πάη παραπέρα,
θὰ τὸν ἰδῇτε νὰ κυλᾷ σὰν τοῦ μπιλιάρδου σφαῖρα.

Ἐνθουθησθε, κύριοι, τὰ τοῦ Εὐαγγελίου...
ὁποιος πιστεύει ἀληθῶς καὶ μὲ τὴν πίστιν χάσκει,
εἶναι ὁ μᾶλλον εὐτυχὴς θνητὸς τῆς ὑψηλίου,
καθὼς ὅτους Ἀποστόλους τοῦ καὶ ὁ Χριστὸς διδάσκει.
Μακάριος καὶ κατ' ἐμὲ ὁ ἀληθῶς πιστεύων
καὶ φύλλους μέσα ὅτ' ἄχουρα οὐδέποτε γυρεύων.

Καὶ ἂν ἀλλάξῃ ἑξαφνα ἡ τῶν πραγμάτων θέσις,
καὶ ἂν τῶν Τούρκων ἑξαφθῇ ὁ νοῦς καμμιὰ ἡμέρα,
καί, δίχως νὰ ἐμπιστευθοῦν ὅτ' ἀς φιλικὰς μας σχέσεις,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα μᾶς ἔλθουν κι' ἐδῶ πέρα,
ἐμεῖς ὡς ρητορεύομεν ὅτ' ἐν τὴν τόσῃ παραζάλῃ
κι' ἐμπιστοσύνης ζήτημα νὰ φέρωμεν καὶ πάλιν.

Πιστεύετε, πιστεύετε, χωρὶς νὰ ἐρευνᾶτε,
τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον πρὸς ὅλους διατάττει...
τὸ πᾶν διὰ τῆς πίστεως καὶ μόνον ἀποκτάται,
καὶ δι' αὐτῆς δοξάζονται καὶ ἄτομα καὶ κράτη.
Δι' ὅλ' αὐτὰ πιστεύομεν κι' ἐμεῖς ὅτ' ἐν Δεληγιάννῃ,
πῶς εἴμπορεῖ καὶ τίποτα καὶ ὅλα νὰ τὰ κάνη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—'Εμπιστοσύνης ζήτημα μᾶς ἐβγαλαν καὶ πάλι...
φωνάζει ὁ Χατζόπουλος, φωνάζουν καὶ οἱ ἄλλοι
πῶς εἶν' ἀνάγκη μυστική νὰ γίνη συνεδρία,
διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ καὶ ἡ φιλοπατρία.
Αὐτὸ τὸν Θεωράκη μας πολὺ τὸν ἐρεθίζει
καὶ σὰν μπαμπούλας ἄγριος τοὺς φίλους φοβερίζει,
κι' ἐκεῖνοι τρέμουν, Περικλῆ, τὴν μυστικὴ ἀφίνουν,
ἐμπιστοσύνην διαρκῆ 'στὸν Δεληγιάννη δίνουν,
σκύβουν, φιλοῦν τὸ χέρι του καὶ τὰ γλυκὰ του χεῖλια,
κι' ἐκεῖνος τοὺς ὑπόσχεται λαγούς με πετραχήλια.
Καὶ οὕτω πῶς, βρὲ Περικλῆ, τῆς πίστεως δοθείσης,
εἰρήνης τε καὶ τάξεως ἀποκατασταθείσης,
πικρῶς μετανοήσαντος τοῦ νέου Χατζόπουλου,
δδυρομένου γοερῶς καὶ τοῦ Σωτηροπούλου,
τῶν βουλευτῶν με ἀσπασμὸν ἀγάπης ἀσπασθέντων,
καὶ ὑποσχέσεων πολλῶν καὶ ρουσφετιῶν δοθέντων,
ἀρχίζει μιὰ συζήτησις φρικτὴ γιὰ βελανίδια,
ὁ δὲ Κομνᾶς κηρύσσεται προστάτης εἰς τὰ γίδια,
κι' εὐθὺς ἀνακατεύονται κατσίκις καὶ μοσχάρια,
γουρούνια, χοῖροι, ἄλογα, γαῖδούρια καὶ μουλάρια,
καὶ γίνεται μιὰ οὐγχυσίς μες 'στῆς βουλῆς τὴν σάλα
διὰ τὰ ζῶα τὰ μικρὰ καθὼς καὶ τὰ μεγάλα,
ὁποῦ θορρεῖς οἱ βουλευταὶ ζωέμποροι πῶς εἶναι...
ἀπὸ αὐτὰ, βρὲ Περικλῆ, τὰ περαιτέρω κρῖνε.
Π.—Βλέπω πῶς πάλι μ' ἀρχισες τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.
Φ.—Τοιαῦτα, φίλε Περικλῆ, ὡς πρὸς τὰ βελανίδια,
ἀν δὲ 'ρωτᾷς γιὰ πόλεμο, σοὺ λέγω ἐν συντόμῳ
πῶς με τὴν χάριν τοῦ θεοῦ κι' ἐκεῖνος πέρνει δρόμο.
Κάνουν συχνὰ πειράγματα 'στὰς μυδραλιοδόλους,
καὶ βλέπεις εἰς τὸ θέαμα τοὺς πολεμάρχους ὄλους,
τὸν βασιλέα, τὴν Αὐλὴν κι' ἕνα σωρὸ κυρίαδες...
καὶ ὅποιος ἔχει ὄρεξι νὰ ρίχνῃ μπαταρίας,
τοῦ ἐπιτρέπουν με τοῦ 'Ροῦς τὰ μυδραλιοδόλα
νὰ ρίξῃ 'λίγαις κανονιαῖς κι' ἐκεῖνος μες 'στὰ ἔλα.
Κι' ἂν θέλῃς γενναιοῦτητα καὶ θάρρος ν' ἀποδείξῃς,
πρέπει νομίζω, Περικλῆ, καὶ σὺ νὰ πᾶς νὰ ρίξῃς,
μὴ χάνῃς ἔτσι ἄδικα τοιαῦτα εὐκαιρίας,
κι' εἶναι πολὺ εὐχάριστον τὸ ρίπτειν μπαταρίας.
Καὶ ἡ κυρίας ἡ κομψαῖς, ποῦ μ' ὅπλα εἰς τὰ χέρια
'στὴν Κηφισιά ἐσκότωναν ἄθῃα περιστέρια,
θ' ἀφήσουν τώρα καὶ αὐταῖς, βρὲ Περικλῆ, σπασμένε,
τὸ τίρ-πιζόν, τὸ τίρ-μου σὺ σὺ, δὲν ξέρω πῶς τὸ λέγε,
καὶ θὰ πηγαίνουν εἰς τοῦ 'Ροῦς τὰ μυδραλιοδόλα,
διὰ νὰ ρίχνουν κἄποτε ὀλίγα πυροβόλα.
'Εν γένει θάνατι, Περικλῆ, πολὺ μεγάλο χάξι,
κι' ὁ κόσμος θὰ πυροβολῇ καὶ θὰ διασκεδάξῃ.
'Ενφ' δὲ τόσῃ γίνεται 'στὸ ἔθνος τρικυμία,
'στὸν οὐρανὸν μᾶς ἀπειλοῦν πολεμικὰ σημεῖα·
τῆς ἀστέρις—ὦ τοῦ θαύματος!—τὴν θέσι τους ἀλλάζουν,
φωτεινότηας δὲ σειράς 'στὸν οὐρανὸν χαράζουν,

συγκροῦνται, προσκροῦνται, τινάζονται, σκορπίζονται
κι' ὡς εἶδος τι κολοφωτιαῖς τὴν σφαῖραν διασχίζουν.
Καὶ βλέπεις, φίλε Περικλῆ, ἐν μέσῳ τῶν ἀγόνων
τὸν Κρόνον εἰς τὸν Σεῖριον, τὸν Σεῖριον 'στὸν Κρόνον
τὴν Ἀφροδίτην 'στὸν Ἑρμῆν, Ἑρμῆν εἰς τὸν Κρόνον
Καρκίνον 'στὸν Αἰγόκερων, κι' Αἰγόκερων 'στὸν
τὸν Δία εἰς τὸν Ἑσπερον, τὸν πρῶτον ταραξίαν,
τὸν Ἑσπερον εἰς τὸν Ἰχθὺν, Ἰχθὺν 'στὸν Γαλαξίαν,
τὸν Γαλαξίαν 'στὸν Σκορπιόν, Σκορπιὸν 'στὸν Ποσειδῶνα.

τὸν Ποσειδῶνα τρέχοντα πρὸς Ἡραν ἀμαζόνια,
τὴν Ἡραν 'στὸν Ὀρίωνα, Ὀρίωνα δὲ πάλιν
μέσα 'στὴν Ἀρκτον τὴν Μικρὴν, κι' αὐτὴν εἰς τὴν Μεγάλην,
τὸν Ταῦρον εἰς τὸν Λέοντα, Τοξότην 'στὸν Διδύμους,
εἰς τὸν Τοξότην ἔπειτα ἐκεῖνους τοὺς ἀτίμους,
τὸν Ὑδροχόον 'στὸν Ζυγόν, Ζυγὸν εἰς τὴν Παρθένον,
Παρθένον εἰς τὸν Ἥλιον τὸν πεφυρακτωμένο,
Σελήνην 'στὸν Αὐγερινόν, κι' αὐτὸν 'στὴν Καρκίνον,
καὶ πόλεμος ἐπαπειλεῖ Ἑλλάδα τε κι' Εὐρώπην.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ δίνεις, Φασουλῆ, ὀλίγας ἐξηγήσεις
διὰ τῶν ἀστρῶν τὸν καυχᾶ καὶ τὰς μετακινήσεις;

Φ.—Στενοχωροῦνται, Περικλῆ, κι' ἐκεῖνα σὰν κι' ἐμένα
'στὴν ἴδια θέσι πάντοτε νὰ μένουν καρφωμένα,
καὶ διὰ τοῦτο κἄποτε, νομίζω, τοὺς ἀρέσει
ν' ἀλλάζουν τάφιλότιμα τὸνα με τῆλο θέσι,
νὰ παίζουν τὸ οὐρ καὶ μὲ πάλαν οὐρ εἰς τοῖς τοῖς.

καὶ τὸνα 'στ' ἄλλου ἔξαφνα νὰ ἔρχεται τὸ κράτος,
καθὼς κι' οἱ Σέρβοι, Περικλῆ, με τοὺς Βουλγάρους κί...

ὅμως αὐτὰ οἱ ἀμαθεῖς δὲν τὰ καταλαμβάνουν,
καὶ σὺ πρὸ πάντων, κούτσουρο, ἀδύνατον νὰ νομίσῃς
γιατὶ καὶ τῶσρα πολεμοῦν μετὰ μανίας τόσης.

Π.—Λοιπὸν τί λές, βρὲ μασκαρά, ὁ πόλεμος θὰ γίνη;

Φ.—Ἐκ τῶν ἀστέρων εἴμπορεῖ καθένας νὰ τὸ κρίνῃ.
'Ἄλλ' ἂν καὶ πόλεμο μᾶς λέν τῶν οὐρανῶν οἱ θεοὶ,
ἐπὶ γὰρ μόνος μου προχθές εἰς ἕνα περιδῶλι,
καὶ μαργαρίταν ἔκοψα κατάλευκον με πόντι...
κι' ὅπως μαδᾷ μιὰ δεσποινίς τὸ ἄνθος τῶν λειμῶνων,
νὰ μάθῃ ἂν τὴν ἀγαπᾷ ὁ λατρευτὸς τῆς φίλος
καὶ τρέμει τὸ παρθενικὸν κι' ἐρατεινὸν τῆς χεῖλος,
τὰ δὲ ὠραῖα φύλλα του σκορπίζει 'στὸς ἀέρας,
καὶ ἀναπνέει ἄρωμα εὐώδους ἀτμοσφαίρας,
ἔτσι κι' ἐγὼ ἐμύδησα τὴν μαργαρίταν μόνος
μακρὰν τῆς τύρβης τῆς ζωῆς κι' ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος
καὶ τὴν ἐρώτησα κι' ἐγὼ ἐν ἀλγεινῇ δόνη
νὰ μάθω ἂν ὁ πόλεμος θὰ γίνη, δὲν θὰ γίνη;
Μὰ ὅσα βόδα κι' ἂν ἀνθοῦν 'στὸν κάμπο μυροδόλα,
πῶς δὲν θὰ γίνη τίποτα μ' ἀποκριθῇκαν ἔλα.
Κι' ἂν θέλῃς πηγαίνει καὶ σὺ νὰ κόψῃς μαργαρίτα
νὰ μάθῃς πῶς ὁ πόλεμος πηγαίνει ὅλο ντρίτα.
Γιὰ τοῦτο πέφτω τώρα πηλὴ 'στὸ στρώμα μου ἡσυχῶς,
δὲν με τρομάζουν θοοῖρα καὶ τῶν σαλπικῶν ἦχος,
χωρὶς φρικτὰ φαντάσματα καὶ ὄνειρα κοιμώμαι,
τὸν Μαθαρίκον, Περικλῆ, ποσὼς δὲν τὸν φοβοῦμαι,
πλέκω στεφάνους ἀνθηροῦς με δάφνην καὶ μυρσίνη,
κι' ἐκφράζω 'στὸν Πρωθυπουργὸν πολλὴν ἐμπιστοσύνην.
Π.—Μαργαρίτα βρένι μ' οὐ, γιατί μᾶς ἀπειλᾷς;
ἐν τούτοις λάβε δύο τρεῖς γιὰ νὰ μὴ τσαμπουνήσῃς.

Ὁ Σωτηρόπουλος μετάνοιαις κάνει
ἐμπρὸς 'στὸν Θεώρω τὸν Δεληγιάννη.

'Αγαπητὲ Θεώρω, δὲν πρέπει νὰ θυμώσῃς,
διότι ἔφαγα κι' ἐγὼ εἰς κρίσιμον καιρὸν
φῶς φανερὰ ἐζήτησα μετὰ μανίας τόσης
νὰ γίνη συνεδρία ἐκλεισμένων τῶν θυρῶν.
Κι' ἂν συνεδρίαν μυστικὴν ἐσκέφθην νὰ ζητήσω,
ἐμελεῶ τὸ σφάλμα μου κι' εὐθὺς τὸ πέρνω 'πίσω.

Καὶ ἂν ἐφύναξα κι' ἐγὼ μετὰ τοῦ Χατζόπουλου,
ἐπὶ δὲν ἔχω πρὸς Ὑμᾶς ποσὼς ἐμπιστοσύνην,
συγχώρησε τὰ μάρτυρα τοῦ ταπεινοῦ σου δούλου
καὶ νόμισέ το ἐξαφνὴν ἢ καὶ παραφροσύνην.
Καρμὰ πρὸς τὴν Κυδέρνησιν δὲν εἶναι δυσπιστία,
καὶ βελανίδια, φίλε μου, πῶς τῆκαμα 'στ' ἀστεία.

Αὐτὸ τί εἶπα μοναχὰ γιὰ νὰ μὴ λησμονήσῃς
πῶς εἶμαι φίλος σου κι' ἐγὼ πολὺ ἀδικημένος,
πῶς ἔχω Ὑπουργοῦ κι' ἐγὼ ἀρχαῖος ἀπαιτήσις
καὶ διὰ τοῦτο φαίνομαι ὀλίγον θυμωμένος.
Γι' αὐτὸ καὶ μόνον ἔκαμα κι' αὐτὸ τὸ παιγνίδάκι,
καὶ ἐγὼ γι' ἄλλο τίποτα, χρυσέ μου Θεωράκη.

Σ' ἀγάπησα νᾶχω ζωὴ, μὰ γὼ ζωὴ δὲν ἔχω,
'στὴ βρύσι ποῦπιναι νερὸ τώρα τό πίνουν ἄλλοι...
τόσον καιρὸ κατόπιν σου ἀπηλπισμένους τρέχω,
ἀδίκως ὅμως καρτερῶ Ὑπουργίλκι πάλι.
Μεταρρυθμίσεις σκέπτεσαι, μεταρρυθμίσεις κάνεις,
πλὴν βλέπω μετὰ λύπης μου πῶς πάντα με ξεχάνεις.

Καὶ ξέρεις τί μαρτύριον δι' ἕνα φίλον εἶναι
νὰ βλέπῃ γύρω τρώγοντα τὸν ἕνα κι' ἄλλον γύπα
κι' αὐτὸς νὰ χάσκῃ νησιτικός... καὶ σὺ μονάχος κρῖνε,
ἂν εἶχα δίκην νὰ εἰπῶ ἐκεῖνα ὅπου εἶπα.
Πλὴν μὴ νομίσῃς δι' αὐτὴν τὴν εὐλογον αἰτίαν
πῶς ἔχω 'στὴν Κυδέρνησιν καθόλου δυσπιστίαν.

Μὴ με παρίδῃς τὸν πτωχὸν καὶ ἱλεῖς μοι γένου,
κι' ἂν ἀληθῶς μνηστικός δὲν εἶσαι, Δεληγιάννη,
συγχώρησε τὴν ἔξαφν ἐνὸς ἀδικημένου
καὶ ληστευθέντος ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Λαφαζάνη.
Καὶ ἂν σ' ἐπαρπίκρανα διὰ νὰ ξεθυμάνω,
ἐλέησέ με, ἀδελφέ, καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.

Παντελής ο Μαθαρίκος,
ὁ τῶν ἐπιστράτων λύκος.

Κατὰ παράκλησιν πολλῶν ἀγαπημένων φίλων,
δημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ παρὸν μας φύλλον
τοῦ Μαθαρίκου τοῦ γνωστοῦ τὴν φοβεράν εἰκόνα,
διὰ νὰ ζῇ ὁ θάνατος ὅσων ἀπαντᾷ αἰῶνα,
καὶ νὰ ἴδωσιν καὶ ἀπὸ κοντὰ τοῦ Παντελῆ τὴ μούρη
καὶ ὅσοι τῶν ἐφένδρων μας τὸ ἐκοψὰν κομποῦρι.

Ἴδε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος!... ἴδου ὁ Μαθαρίκος,
αὐτὸς ὁ ἐπικίνδυνος τῶν ἐπιστράτων λύκος,
ὅπου ἀπὸ τὰ χέρια του κανέναν δὲν γλυτώνει,
ποῦ τὴν οὐρά του ἔξαφνα σὲ κάθε τρύπα χώνει,
ποῦ τοὺς κομψοὺς λεβέντηδες ἀνηλεῶς ἀρπάζει,
καὶ ὡς Ἐφιάλτης τρομερὸς τοὺς ὑπνους των τρομάζει.

Ἴδέτε τοῦ προσώπου του καλὰ τοὺς χαρακτῆρας,
ἴδέτε καὶ τοὺς πόδας του καὶ τὰς μακράς του χεῖρας,
ἴδέτε τὸ ἀνάστημα, τὸ αὐστηρόν του ὕψος,
τὰ σταυρωτὰ κορδόνια του καὶ τὸ μικρόν του ξίφος.

Ἴδέτε τον δλόκληρον ἐν προσοχῇ μεγάλῃ,
καθὼς κυττάζει ἐραστής τῆς φύλης του τὰ κάλλη.

Βεβαίως εὐχαρίστησιν δὲν ἔχετε καμμίαν
διὰ ταιαύτην ὀχληρὰν τφόντι γνωμίαν,
μὰ πρέπει νὰ τὸν ξέρετε γιὰ τὰ τὸν φεύγει ἔλαι,
σὰν νὰ σφυρίζῃ ἴσως σας βασιβουζούκου βόλι.
Γιὰ τοῦτο τὴν εἰκόνα του ἐδῶ σας παραθέτω,
καὶ ὁ ἔχων ὧτα, κύριοι, ἀκούειν ἀκούετω.

Μὴν τρέχετε ἀναφανδὸν εἰς ὅλας τὰς πλατείας,
οὐδὲ ἴστα βουλευτάρτα μας καὶ ἴστα δειροφυτείας,
ἐν τούτοις ἀποφεύγετε, παρακαλῶ, μὲ τρόμον
καὶ τὸν μεγάλον τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Σταύλου δρόμον,
γιατὶ πρὸ πάντων εἰς αὐτὰ τὰγαπημένα μέρη
ὁ Μαθαρίκος ἔστησε πρὸς χάριν σας καρτέρι.

Λοιπὸν κρυφθῆτε, κύριοι, καὶ μένετε κατ' οἶκον,
μὴν παίζετε ἐν οὐ παικτοῖς καὶ μὲ τὸν Μαθαρίκον,
διότι, ἂν ὁ τοῦ Παντελῆ πιασθῇ τὴν παγίδα,
τετέλεσται... θὰ γίνετε θυσία ὅτῃν πατρίδα.
Ὁ Δεληγγιάννης, ξέρετε, ἀπὸ πολὺ σεκλέτι
θὰ κάμῃ μ' ὅλους πόλεμο ἀμέτη μωαμέτη.

Σύστασις ἐφημερίδος,
πρωτοτύπου εἰς τὸ εἶδος.

Ὁ Κώστας ὁ Πλατούτσας τώρα σὲ ἴσως ὀλίγον
τὸν φοβερὸν Κ α θ ρ έ π τ η ν, γνωστὴν ἐφημερίδα,
ποῦ δωρεὰν εἰς φίλους καὶ ἐχθροὺς θὰ τὴν μοιράζω,
καὶ θὰ τὴν τρέμουν ὅλοι ὡς κοπτερὰν λεπίδα.
Καὶ ἄλλοίμονον εἰς ὅλους, καθὼς καὶ εἰς ἡμένα,
ἂν τύχῃ ὁ τοῦ Πλατούτσα νὰ πέσωμε τὴν πένα.

Ἱστορία ἐθνικὴ
Παππαρρηγοπουλική.

Λαμπρὸν τὸ πρῶτον τεῦχος καθ' ὅλα ἐξεδόθη,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ ἄλλο σχεδὸν ἐξετυπώθη.
Καὶ ὡς τρέξῃ ὅστις θέλει τὴν ὄντως ἱστορίαν
εἰς τὸν Κωνσταντινίδην χωρὶς ἀργοπορίαν.

Παράστασις μοναδική
τῇ αὐρίον Κυριακῇ.

Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς θὰ κατευχαριστήσῃ
ὁ θίασος τοῦ Δεκατοῦ τὸ εὐγενὲς κοινὸν
μὲ τὸ Φ ρ ο ὕ Φ ρ ο ὕ, ποῦ ὁ σῆκωσε ἴσως τὸ Παρίσι,
καὶ εἶναι δρᾶμα πλούσιον εἰς καλλονὰς σκηνῶν.
Ἀπόψε εἶναι τοῦ Σαίξπηρ ἡ κωμωδία πάλιν,
ὅπου εἰς ὅλους ἔκαμεν ἐντύπωσιν μεγάλην.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴσως τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενεὴ τῶν «Ἐὐφρονούντων» — νύκτα ἴσως συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τούτους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδάρια.